

Síla Jorinu

část třetí

Jan Kotalík

další části vycházejí na jdropudla.cz

Kapitola čtvrtá

Důvěřuj, prověřuj, kryj si záda, ale hlavně se nenech zmást.

-Rignothar, kmotr zloděj

Stmívalo se.

Mech hluboko v tmavém lese se zbarvil několika kapkami střelcovy krve. Jeho zranění nebylo naštěstí tak vážné. Vysloužilému bylinkáři tak ušetřil čas, po který se mohl věnovat svým vlastním zraněním.

Malý chlapec zručně rozdělal tlumený ohníček. Dával si pozor, aby mu nepřerostl a nevymkl se kontrole.

Především nechtěl, aby byl nápadnější, než bylo nutné.

Drobná čarodějka jenom seděla, kolena pod bradou, dívala se do ohně. Byla jí zima, ačkoli byl konec poměrně teplého léta. Možná to nebylo pouze počasí, co ji přinutilo se třást.

Bylo ticho, nikdo neřekl ani slovo.

Regil se pokusil postavit se na nohy. Šlo mu to. Kulhal a sykal bolestí, ale mohl chodit. Pak si beze slova vzal na záda malý vak, ve kterém měl jen těch pár věcí, co kdysi patřily jeho mistru. Nevšiml si, že v maličkém, nestřeženém časovém úseku se mu věnoval člověk, co měl za úkol hlídat oheň.

Lépe řečeno, oprášil mu neviditelné nečistoty z ramen. A jako vedlejší činnost si ověřil, zda nemá v kapse něco zajímavého. Pouze malý předmět v hadříku, nic víc. To mu přeci nemůže chybět.

Hned co si Jorinec si hodil vak přes rameno, měl se k odchodu. Mlčky odkráčel z mýtiny, beze slov, bez gest, bez emocí. Nikdo mu v tom nebránil. Avšak, až na úplném konci, už ve tmě, kam světlo ohně nedoléhalo, se zastavil a tiše promluvil k ostatním.

„Snad jsem vám nadělal problémů dost.“

Pak pohlédl na Magdu.

„Řekni svému mistrovi, že Jeth-Rovské Slavné tažení skončilo. Pověz mu, že se baron Underworth zachránil, ale jen s přibližně pěti sty muži. Mohlo by ho to zajímat.“

Nato sklouzl pohledem ke starému muži. Jenom kývl hlavou na rozloučenou, to bylo jeho sbohem.

Následoval chlapec.

I jemu příslušelo několik slov: „Dej si na mě pozor. Jestli nechceš, nemusíš.“

Kdoví, co přesně tím myslel.

Potom se otočil a odešel do tmy lesa.

Po chvíli ticha se Jen otočil na Aladriana.

„Šéfe, co teď?“

„Co by,“ pravil lhostejně, „Uděláme to, co on. Půjdeme každý svou cestou.“

„Šéfe, eh, já netuším, co budu ráno dělat. Budu čučet do tý zvlhlý rosy, kůli kerý mám tak zamáčený hadry. A co pak? Já do města nesmim.“

Al se uchechl.

„Budeš dělat to, co děláš už dávno přirozeně a sám od sebe. To, co děláš doteď. Tak co, cos mu vzal? Pochybuji, že to stálo za to.“

Jen mu věnoval pohled plný nedůvěry. On však pokračoval.

„Ano, viděl jsem to. Neřekl jsem mu nic, dneska jsem už viděl dost krve. Ale na moje měšce nesahej, stejně nevíš, ve kterém jsou peníze. V těch ostatních mohou být třeba jedovaté bylinky. To bych ti nepřál, abys se v nich hrabal.“

Jen se už nadechoval, aby něco řekl, ale do řeči mu svým povzdechem vskočila doposud tiše sedící Magda.

„Celý den zkoušek důvěry. Celý den společného útěku před společnými nepřáteli. A přesto všechno ani trocha přátelství. Ani náznak. Takhle to v knihách nebylo.“

„Svět není jako v knihách děvče. Já už si taky něco zažil a něco přečetl. Není v tom ani špetka podobnosti.“

Jen se k Aladrianově řeči přidal.

„Jasně holka. Tadle hrouda bláta, Svět tomu říkaj, není nic jinýho než zhouba a boj vo koži. Bejt tu líp, nejsem poslouh toho zaštětinovanýho podsvětí, tady Al není zjizvenej řezač, Reg by nebyl nedůvěřivej nevyzpytatelnej chlápek. Ale je to profík, to musí zůstat. A taky – ty bys tu nemusela šlapovat a tmelit vztahy mezi liděma. Nebud' naivka a proklep se. Brou noc, nočňátka.“

Všichni čtyři, včetně Rege schovaného a zachumlaného dekou v prohlubni opodál, pomalu usínali poblíž dohořívajícího ohně a přemítali o tom, co je včera a dnes potkalo. Bylo toho dost.

Jen si vzpomněl na Jakuba a jeho rodinu. V mysli se mu neustále ozývaly jeho tiché výkřiky pod bičem. Myslel na to, jak s Regem dokázal v nouzi navázat dokonalou souhru. A přesto ho před chvílí okradl o malou drobnost. Mohla pro něj být důležitá, mohl tu drobnost mít rád a on, zloděj, vlastně doteď neví co mu vzal. Ale nepodíval se, co to bylo. Najednou se totiž zastyděl, skoro měl chuť vstát a pokud možno nenápadně mu to vrátit. Nevstal, avšak alespoň otevřel oči.

Uviděl malý ohýnek, který za chvíli dodoutná. A vzpomněl si na něco, co se mu z paměti skoro vytratilo. Oheň v obývací místnosti jeho cechu. Rignothar a jeho otcovská péče, nikdy před nikým neupřednostňoval jiného, všichni si byli rovni, ani svého vlastního syna před Jenem, ani dobrého zloděje před kuchařem, nikdy nikoho, všichni byli jeho věrní. Vzpomněl si na onu klidnou soudružnost, kterou nepocítil od rozkolu, kdy se rozpadli na části. Ale nyní viděl další společníky, kteří by mu mohli být oporou. Měl tu Aladriana, moudrého bojovníka, Magdu, zdatnou kouzelnici a Rege zabijáka. Společnost, ve které by nebyl sám. Těsně před usnutím si slíbil, že to zkusí.

Magda také neusnula ihned. Myslela na celý svět, i když se nechystala využít jeho energie a kouzlit. Myslela na to, jaké lidi dnes viděla. Viděla štamgasty bez pravého smyslu života, bídáky, co se nezataví před ničím, čestného, zásadového, ale zároveň zlomeného a zatraceného starého muže, který kvůli neznámé ženě neváhal riskovat život, viděla zabijáka z povolání, zlodějíčka z donucení okolnostmi, moudrou vládu, ve které je nutné zabíjet pro blaho, vojáky, zabíjející lidi, proti kterým nic nemají, lid, co dychtil po kapce krve, mladíka, jehož hlas burcoval a ještě mnoho dalších. Ani jeden z nich nenaplňoval její představu o světě. Nikdo. Jenže ona nešla do světa s tím, že bude pozorovat, jaký je. Šla ho zlepšit. A proto musí začít tím, že z lidí dostane ty nejlepší vlastnosti a ctnosti, které mají. Zatím takových lidí má okolo sebe jenom několik, těmi by mohla začít. Vzpomněla si na Mhual-Deba, jek jí vyprávěl o dobrodružstvích, která zažil se svými přáteli. A že také nebyli přátelé hned. Že se dokázali stmelit až časem, avšak

pevně. A že příčiny byly často podivné a neuvěřitelné. Se vzpomínkami její mysl zhasla a oddala se spánku.

Aladrian jen velmi krátce pomyslel na svůj život. Hned nato se začal věnovat současnosti. Cítil, že se něco děje, že se jeho život vbrzku změní, k lepšímu nebo k horšímu. Předvídal, že s těmito lidmi ještě něco zažije. Nevěděl co, ale byl si tím jistý. Uvědomil si, jaká zvláštní souhra náhod je přivedla k sobě. Přece se ráno všichni neseberou a neodejdou pryč. Ne. To by bylo příliš...jednoduché. Ve svých domněnkách se mýlil jen zřídka. Něco se děje. Ale až zítra. Nyní chce spát.

Regil se soustředil pouze na úkol, co ho čeká. Musí dokončit, co si Davilan vzal do hlavy, ať už je ten Groash z Relidia kdokoli. Pošle mu pomstu. Dostane ho. Jenomže si náhle uvědomil, že Davilan s někým mluvil ve stanu. Nebyl na to sám. Jorinci vždy útočí alespoň ve dvojici. A hlavně, nenamlouval si, že jeho úkol bude jednoduchý a obyčejný. Na obyčejná posláná se přeci používají obyčejné šipky. A on by také neměl být sám. Cha, ale kdo z nich by šel? Ne, když budou mít stejnou cestu, půjde s nimi. Cesty jsou zrádné, zvláště pro osamoceného cestovatele. Třeba někdo z nich půjde na sever do hor, do Relidia nebo poblíž. Sever.

Hory. Pomsta.

Stan.

Hory. Deliona.

BRELEDIN!

Regil sebou nad tou vzpomínkou trhl. To on byl ve stanu s Davilanem, když o tom mluvili! Když mluvili o pomstě. A Breledin potřeboval peníze tak nutně, že musel prodat svou čest. Tady nejde jen o nějakou pomstu. Ale on ji dokoná a udělá vše, co bude potřeba.

Jeho mysl se pak uklidnila. Co bude pak? Co přijde, pokud svůj úkol splní se vším všudy? Najednou si vzpomněl ještě na něco.

Slova bývalého kamaráda zvěda.

Slib mi, jestli se mi něco stane, postaráš se o ni. Ty to uděláš, věřím ti. Reg mu to rád slíbil, dokonce mu ani nebylo divné, jak moc na tom Breledinovi záleželo. Vyzvědačství je zkrátka nebezpečné povolání. Takže je jasné, co potom. Postaví Delionu na nohy. Určitě to bude třeba.

Copak je to ale možné? Copak Breledin nevěděl, že k ní půjde s Davilanem? Ne, to je vyloučeno, vymáhal slib jen den před svou smrtí.

Proč tedy?

Ale jistě, Jorinec by přece nikam nešel sám. Davilan byl puntičkář. A koho by vzal s sebou? Pochopitelně své nadané, vyučené žáky. Regila, Jackilliona a Neldena. Snad jim to nestačil říct. Nebo jenom jemu. Kdoví.

Nyní již nedokázal usnout. Nemohl své myšlenky uklidnit.

Nedošlo mi, jakýc rizika má chrapání v lese. Byl sem asi moc unávnutej a vylízanej, než abych si dal aspoň drobek majzla. A přitom mi to tolikrát někdo votlukal vo palici. Ale mě to necvaklo. Já chrněl jak malej parchant, než se mi začlo zdát o vodě. Byl sem v tom snu celej mokrej. Netušim proč, lek sem se toho a vzbuchnul se. A mezitim ten sen vůbec neskončil. Furt jsem cejtíl ten nechutně vlhkej čumes na svý zadělaný tváři.

A pak až mi to docvaklo ouplně.

Jsem to ale okenice.

Méd'á. Wizlwaskej tmavej medvěd. Vobrovský chlupatý hovado, co složí chlapa jednou ranou tlapy, i kdyby v tý tlapě drželo dejmku. Estli je to nablzenej samotář, brzo mi uhryzne makovici a já jim tu udělám pěknou fontánu krvotrysku.

Bájo.

Ani jsem se nehl, páč by mu to mohlo trochu nadělat a já bych byl v letu cukru v peci. Nebo spíš v tlamě. Ale med'á se začal zajímat o něco jinýho. Já u sebe žrádlo neměl. Jenže šéf Al snad měl trochu salámu, tak ho to táhlo za nim. Zved sem se, abych něco udělal, enomže sem schodil kus šutru na nákej starej kotlík, až to udělalo haleluja jak jednobožská kampelička.

Tu čarofuku z mladýho vrhu to vzbuchlo a hnedka udělala světýlko, aby se čumla, co se děje. Méd'á byl taky vykulenej, tak se votočil a šfouch přitom do Ala, kerej se taky vzbuch. Chvilu sme čučeli jak vyvoraný myši do pronikavejch očí toho medvěda, jenže von se najednou vymrštnul a skočil po Magdě. Srazil ji na velkej, plochej šutr.

Na nic jsem nečekal, vykuřil jsem do něj jednu hvězdičku. Moc mu to neubralo, ale asi ho to nakrklo. Nechal Magdu Magdou a skočil po mně.

Jasně, že jsem uhl, nejsem žádná chytlaprda. Šéf do něj kudnul kopim, byl rychlej a silnej, jenže se asi netrefil na správný místo, páč ho méd'á vodrazil dál. Kopí mu vypadlo z ruky, zůstalo v medvědovi. Vyrazil si dopadem dech. Magda byla taky voklepnutá, takže to bylo na mě.

Ale co těma svejma krátkejma pižlátkama můžu udělat tunkovému medvědovi?

Ni moca. Dyť ten Wizlwaskej je největší na Světě. Největší, kurník.

Vytah jsem svoji nejdelší dýku a zkusil to do něj píchnout.

Zvůstala v něm. Ani nemrk, pak do mě na oplatku s'uchnul. Spad sem a cejtil jeho vrčící dech, jak ke mně naklonil držku. Hledal sem druhou nejdelší dýku, abych mu ji moh vrazit do chřtánu, ale nák jsem se zamotal a nemoh žádnů najít.

Byl sem ve vojenský menáži.

Už sem počítal, kdy mě zblajzne, i když jsem furt šmátral po čepeli. Dycky mi to šlo, ale teď sem nemoh najít ani žiletku. Méd'á zařval a já zakukl voči, už sem neměl šancu. Zrovna sem počítal hvězdičky, když se mi na nohy zhroutilo půl váhy méďy.

Von se však eště zved a ušel pár kroků dál. Pak se zas zhroutil a cukal nohama, eště jednou vstal, ale potom sebou zacukal ve vopravdu pořádný křeči a lehnul.

Odfouk sem si.

Magda už se konečně vzpamatovala a přidala světlušek. Aladrian se už také zvedl.

Všichni tři pak spatřili na kraji mýtiny muže v plášti, s kuší v rukou.

„Nemůžu spát.“ zavrčel prostě a sedl si vedle čarodějky.

Jen se k němu vrhl.

„Hernajs, kušářku, čéče, kámo, filuto, to sem rád, že tě vidim! Už bych asi byl na hnusnou vločkovou kaši, nebejt tebe!“

„Jsi přeci malý, někdo na tebe musí dávat pozor.“

Aladrian přišel také blíž, takže teď seděli soudružně u sebe. Starý válečník vydoloval z medvěda své kopí. Dalo mu to práci. Pak obdivně vzhlédl k Regovi.

„Cos to do něj vypálil? Jenom šipka by ho nesložila.“

„Kouzelná blesková šipka, kousek za krk a má nervy pryč. Pak mu nejspíš odejde mozek, nebo možná ještě žije. Můžeme se rozdělit o maso. Bude ho dost.“

Regil neměl ve zvyku plýtvat slovy. Aladrian kývl a vytáhl nůž. Nikdo by už dnes po tom incidentu nezalehl, tak proč marnit čas tlacháním. Začal porcovat medvěda, hned

co mu pro jistotu pečlivě podřezal krk. Chvíli bylo ticho, narušovaly ho jenom noční zvuky a řezání nože.

„Svět je vážně krutý,“ špitla náhle Magda, „Já to nezvládnou sama. Je to tu hrozné, nečekala jsem, že dobrodružství přináší tolik násilí.“

„Musíš se s tím smířit,“ odpověděl Aladrian a zakousl nůž hlouběji do ohromného těla. Krev vytryskla na jeho ruku.

„Tak to chodí. Jestli chceš, budu tě provázet. Aspoň budu dělat něco užitečného, bude pro mě čest, chránit tak hezkou dívku.“

Magda se jemně začervenala, což v noci nebylo vidět, a otočila se na dva zbývající.

„Co vy dva? Co bude s vámi?“

„Hele, šéfe, co kdybych řapal taky s váma, než se někde usadím? No, jen že jste fakt dobřej bouchač, ale potřebujete taky někoho rychlýho. Nikdo z vás dvou určitě nebude proti, puđu celkem fuk kam.“

Magda se usmála: „Tak to jsi nám ale nedal moc určitý směr. Ale kdyby nebyl proti, mohli bychom jít cestou, kterou směřuje Regil. Možná mu tak oplatíme službu. Máme u něj všichni dluh za toho medvěda.“

Reg se nejdřív zamračil, ale pak si vzpomněl na svoje dřívější úvahy a rozhodl se, že to zkusí. Dokonce už ani z Jenova zlodějského umění neměl tolik strachu a respektu. Ten byl očividně hluboce vděčný, že zachránil jeho mladý život. Souhlasil.

„Když chcete, následujte mne. Má cesta směřuje k severu.“

Aladrian se náhle zarazil a otočil hlavu ke zbytku kvarteta.

„Kam?“ zeptal se temně.

„Do hor. Dobrá, tak tedy do Relidia, můžete to vědět.“

Aladrian se uklidnil, jeho drobné „hm“ to potvrdilo a znovu se dal do porcování nejlepšího masa.

„Musíme tedy jít ještě dnes v noci. Ta mršina má spoustu krve, to přiláká mrchožrouty. A já osobně bych už stejně neusnul.“

A tak šli mlčky tmou. Větvičky jim praskaly pod chodidly.

Všichni věděli, že do další vesnice bude cesta dlouhá, ale nikdo neřekl ani slovo, až na občasná krátká vyjádření o směru cesty.

Magdě to tak vůbec neubíhalo.

Dívala se na tři muže před sebou. Každý z nich byl různě starý.

Pousmála se. Představila si je jako rodinu. Jako starého děda, otce a syna. Byla ráda, že necestuje sama, ačkoli problémy těch tří přišly s nimi. Jenomže nesměle mlčeli.

A právě to se jí nelíbilo. *Cesta tak špatně utíká, když člověku není do skoku.* Tohle moudro neměla od Mhual-Deba, bylo její vlastní.

Chtěla se jím řídit. Musela tedy bojovat s vlastní nesmělostí, i když jí měla nejvíce z celého kvarteta.

„Měli bychom si povědět něco o sobě, co myslíte? Víte, když tu spolu cestujeme a přitom mlčíme, nedělá mi to dobře, ráda bych alespoň trochu znala lidi, se kterými jdu neznámo kam. Chvíli spolu budeme, to je jisté. Tak si prostě myslím, že bychom mohli jeden druhému objasnit, s kým má tu čest, nebo ne?“

Reg se pousmál: „Dobrá, ale začni ty, když nás tak pěkně sdružuješ.“

Ostatní očividně také nebyli proti, také je nebavilo jen šlapat a jít.

Moc toho nebylo, ale snažila se.

„Dobře.“

O Magdě

vyprávění mladé čarodějky

Víte, narodila jsem se jako další dítě jednoho sedláka, který byl samozřejmě mým otcem. Měla jsem ještě čtyři starší bratry. Jednoho z nich, nejstaršího Jondu, jsem neznala, odešel do války před mým narozením a už se nevrátil. Náš otec nás měl všechny rád, pomáhali jsme mu s hospodářstvím a na malém políčku za domem. Všude v mé vesnici voněly květiny a byla jako nedotknutelná od okolí. Mně táhlo na čtyři roky a pásala jsem celé dny dvě ovce, krávu a kozu. Bavilo mě to, byla to sice zodpovědnost, ale nebylo to těžké. Ta čtveřice zvířat nás udržovala na slušné úrovni, málokdy jsme měli hlad, i když jsme právě majetní nebyli.

Jenže v době, kdy jsem se přehoupla přes pět a půl roku naším krajem projelo několik desítek loupeživých mužů na koních. Nebylo jich moc, ale přesto nás ani vojáci nedokázali ochránit. Prohnali se vesnicí a vraždili. Podupali nám políčko, podpálili stodolu a zabili naše zvířata, aby si je mohli upéct. Když to spatřil můj tatínek, vzal do ruky sekeru po dědovi a jednomu z nich uťal jedinou ranou hlavu. My s matkou jsme pak jen bezmocně přihlíželi z úkrytu, jak nám tatínka rozpárali. Hodili ho do řeky pro výstrahu ostatním a z mrtvého komplice si udělali vesnického hrdinu. Když později odtažli, zbyli mi už jen dva bratři a oči pro pláč. Jeden z bratříčků totiž uhořel, když jsme hasili onu stodolu.

Tak se do toho musel vložit můj strýc. Přijel k nám, když se dověděl, co se stalo. Nebyl zlý, ale přesto mi dělal neustále naschvály a vyčítal mi každé sousto, neboť jsem neměla dost síly, abych mohla pořádně pomoci s hospodářstvím. Už nebylo koho hlídat. V den mých šestých narozenin byla vesnice zase podobná dřívější, ale my si už dávno nežili tak dobře. Další z mých bratrů zemřel na nějakou nemoc. Churavěli jsme, nedokázali jsme se pořádně uživit. Strýc mě neměl tolik v lásce, věděl, že dívka v rodině přinese jen další výdaje. Nemám mu to za zlé, doba byla tenkrát tvrdá. Chtěl mne nechat osudu, ale matka se mě zastala. Ale i ona chápala, že pokud zůstanu, pomřeme všichni hladu. Beze mne by se o sebe snad mohli postarat. Chtěla však strýce přesvědčit, že jsem hodná a hezká dívenka, kterou by v rodině kdekdo chtěl mít. Strýc se slitoval a poradil se s matkou. Dostal nápad, se kterým souhlasila. Že mě prý přenechají prvnímu dobrému člověku, co o mě bude mít zájem. Doufali, že snad budu mít jinde lepší život.

Tak jsem se rozloučila se zbylým jediným bratrem a šla společně s matkou a strýcem na náves. Ten týden tam bylo rušno, přijeli obchodníci se stánky. Dlouho nikdo nejevil o adopci zájem, nebo se zdál nevhodný. Nakonec přišel obchodník s takovou černou bradkou a pravil, že se mě rád ujme. Už mě mu předávali, nelíbil se mi sice jeho ziskuchtivý výraz, ale jiné možnosti nebylo. Loučila jsem se s matkou, strýc si zrovna potřásl s oním mužem rukou, že prý platí, dohodnuto, když vtom se za obchodníkovými zády ozval hluboký, ale příjemný hlas, v jehož jednoduchosti sídlila krása.

„Co hodláš s tou dívkou udělat?“

Obchodník se otočil a pohlédl do očí muži v tmavém plášti.

Vypadal zvláště, jako bohatý kupec s prasaty, neboť se mu jedno mladé sele tisklo k noze.

„Do toho ti nic není, usoplenče.“ odsekl mu obchodník a znovu se na mě podíval se zlověstným leskem v očích.

„To víš, že mi do toho něco je. Trochu jsem pozoroval tvoje obchody. Já nebudu přihlížet, jak takovou mladou holku zotročíš a prodáš ji do nějakých zapáchajících služeb. To nedopustím.“

Jeho hlas zněl ocelově a neochvějně. Čpěla z něj síla a moc. Prodejce si toho však zřejmě nevšiml.

„Jistě. Je teď moje a budu si s ní dělat co chci! Stráž!“ zařval obchodník, čapl mě za rameno a odkudsi přiběhli dva mohutní chlapi. Matka a strýc tomu jenom přihlíželi. Mně se ten v plášti zalíbil, to jeho selátko také. Nechtěla jsem, aby jim ublížili, tak jsem se raději nebránila.

Jenomže se oni dva přiblížili a chystali se ho zmlátit.

„Stačí se dotknout a budete litovat.“ pronesl chladně, spíš jenom pro sebe. Věděl, že se ho rozhodně dotýkat budou. První z nich k němu rázně a neochvějně krácel. On na něj však ukázal prstem a přivřel oči. Chlap okamžitě klesl na kolena s bázlivými výkřiky. Jak jsem se později dověděla, objal ho smrtelný strach z obyčejných věcí okolo. Druhý ochránce mezitím došel až k mému ochránci. Rozmáchl se a jeho pěst mířila přímo na obličej onoho tajemného muže. Všichni čekali, že mu vyrazí zuby, nebo zlomí ruku, protože mu chladně postavil do cesty svou nevelikou dlaň, která by pro pěst takového chlapa nebyla ani tou nejmenší překážkou. Pěst se však zastavila malý kousek *před* dlaní. Přísahala bych, že jsem mezi nimi viděla modré jiskřičky. Pak se hromotluk rozmáchl i druhou pěstí se stejným výsledkem. Chlap sebou cukal, škubal rukama, ale jeho pěsti zůstaly jako přikované před dlaněmi tajemného cizince. Ten se jen upřeně díval do jeho očí a jeho rty se téměř neznatelně pohybovaly.

Viděl, jak mohutný tělesný strážce dostává strach, jak se mu na čele objevují krůpěje potu. Začínal být zoufalý, oči muže v plášti ho provrtávaly pohledem. Tlučhubovi se začaly trást ruce. Pak se očividně proti jeho vůli povolily jeho pěsti a prsty se začaly narovnávat. Klouby ho neposlouchaly, jeden po druhém se napřímily. Ruce už mu obklopovala zřetelná namodralá záře. Prsty se narovnaly jako malé luky, ale tím jejich pohyb zdaleka neskončil. Pokračovaly. Chlap řval bolestí, když se mu začaly nepřírozeně ohýbat. Křupalo a lupalo v nich, ale každý kloub pracoval, jakoby se nic nedělo, jako kdyby se ohýbal jako vždy. Ovšem tak tomu nebylo.

Ranař řval bolestí. Neskutečná muka mu projížděla celým tělem. Jeho nehty se právě lehce dotýkaly jeho vlastního zápěstí, když čaroděj povolil a pustil jeho ruce. Byl na něj odporný pohled a pro jeho mysl se úkol zmlátit cizince stal zcela nepodstatným.

A obchodník? Jakmile spatřil známku nebezpečí, dal se na útěk, ale můj hbitý strýc mu nastavil nohu a klekl mu na záda.

Neustále mu syčel do uší: „Ty bys zneužil mou neteř, zneužil bys jí. To bych ji svěřil správnému člověku. Smradlavej otrokáři.“

Čaroděj si po incidentu s ochrankou oprášil plášť tmavě modré, jako noc temné barvy a pomalu vykročil k obchodníkovi.

Tlumeně mu sdělil několik slov: „Lumpe. Tvé myšlenky jsou pro mě jako černá kniha. Trocha trestu tě připraví na peklo.“

S těmi slovy mu na hlavu položil dlaň. Několik okamžiků potom, co ji sundal, strýc vstal a obchodník s otroky si vjel svými prsty do černých vlasů a tlačil si na hlavu prsty. Snad ani neslyšel čarodějovu větu o zpytování svědomí, neboť mu po čele již stékaly pramínky krve, jak se mu jeho vlastní nehty zarývaly stále hlouběji do kůže. Říká se, že na něj v jeden okamžik dolehly všechny hříchy, které spáchal, všechna provinění mu zaútočila na jeho mysl v jeden okamžik. V tom spočívá strašlivost kouzla, které tehdy čaroděj použil.

Měla jsem radost z jeho vítězství. Jásala jsem dětským smíchem. Strýc mě pak s radostí předal tomu muži na starost, když se dověděl, o koho jde.

Mhual-Deb, čaroděj mocné síly a dobrých činů. Zalíbila se mu čilost malého děvčete tak, jako se zalíbil on mně. Souhlasil, chtěl si mě vzít do učení. Přísahal matce a strýci, že se mi dostane toho nejlepšího, co může nabídnout. Se slzami v očích mu oba děkovali, ale když mu chtěli políbit ruce, odmítl a zvedl je se slovy, že takových poct si nezaslouží. Matku a strýce jsem tehdy viděla naposledy, oba měli šťastné a dojaté tváře. Tak si je budu pamatovat po celý život.

To je můj příběh mládí.

Magdiny oči se dostaly zpět do skutečného světa. Pohlédla na své posluchače.

„To je hezký. Nevím, jak může někdo, kdo prožil něco takového, být tak naivní.“ prohlásil Reg tichým hlasem.

„Dobrý. Tak ty si tu klidně kouzluješ, páč jsi vlastně měla štígro, když ti vodkrouhli tátu.“ dodal Jen poněkud cynicky.

Na okamžik jsem se zarazila, načež jsem mu odpustila.

On rodinu nejspíš nikdy neměl. Nerozumí tomu.

Jen i Regil uznale pokyvovali, příběh se jim líbil. Ale já si všimla něčeho jiného. Aladrian měl oči jako ze skla. Neměl daleko k slzám, i výraz jeho zkroušené tváře tomu napovídal. Jenže to nebylo jen kvůli mému vyprávění. Myslel na něco jiného, nebo snad pod svraštěným obočím vzpomínal. Po chvíli si uvědomil, že ve vzduchu visí dotaz na jeho názor. Potřásl proto hlavou a zamrkal. Slzy a zármutek zmizely.

„Pěkný příběh. Takový ze života. Tvůj otec byl statečný muž.“

Otočil se na mě a zahleděl se mi do očí.

„Vsadil bych se, že trochu statečnosti po něm máš. A myslím si, že tvá matka byla silná, pracovitá, ale v jádru nesmělá. Je to pravda?“

Zatrnulo mi. Na okamžik jsem se zamyslela, není-li snad Aladrian přítel naší rodiny, zda jsem ho někde neviděla.

Zřejmě ne. Byl to jen přesný odhad. Přesný, velmi přesný.

Byla jsem na rozpacích. I toho si všiml a pousmál se. Pak odvrátil hlavu, ale já se nakonec zmohla ke slovům.

„Jak jste na to přišel?“

Znovu se na mě zahleděl a pravil: „Myslím si to. A nejsem zvyklý na úctu.“

Odmlčel se.

„Aladrian.“

Přijala jsem jeho nataženou ruku. Dobrá, teď mu již mohu tykat.

„Tak teď vyprávěj ty o svém životě.“ vybídla jsem ho.

Jeho chůze na okamžik zpomalila a ztratila jistotu. Chvilinku jsem v jeho tváři opět vnímala ten ztrápený, skelný výraz. Rychle se však vzpamatoval.

„Raději ne. Tihle dva mají určitě zajímavější příběhy než já.“

Kývl na Rege.

Reagoval okamžitě: „Já toho moc nemám, jsem zkrátka střelec.“

Zarazil se a všechny si nás prohlédl. Pak pokrčil rameny.

Povzdechl.

„Nuže dobrá, povím vám, kdo jsem. Stejně to není žádné tajemství.“

O Regovi, Jorinu a Jeth-Rově

vyprávění jorinského střelce

Narodil jsem se na poloostrově, který se od nepaměti zval Jorinem. Je to nádherný domov. Skalnaté pobřeží, co nás chránilo před útoky z vody, zdolávané jen malými rybářskými čluny. Vznosné útesy, na které neustále narážely vlny. Rozlehlé smíšené lesy, plné zvěře. Velké kameny, z nichž na některých byla utvořena posvátná místa. Neveliká města, domy napůl z kamene, napůl ze dřeva. Lidí nemnoho, ale zato všichni byli a jsou svobodní a šťastní. Lidé naší země jsou mistry ve zpracování dřeva a v ovládnání střelných zbraní, hlavně kuší. Ale přitom jsme se pokojně živili chovem ovcí a dobytka.

Ještě předtím, než jsem poprvé spatřil světlo světa, se náš národ dohodl se správcem Jeth-Rova na spojenectví. Jsme v podstatě mírumilovní. Obchodní styky a přátelské vztahy pro nás nebyly ztrátou cti, jak si to mnohé z národů Světa myslí.

Šlo však o více věcí, nejen o obchod. Jeth-Rov prakticky ovládal sousední Deleros a my tak měli chráněné jediné hranice, kudy bylo možno se k nám dostat. Ale hlavně, dostala se k nám Jeth-Rovská ocel. Nikdo se Jeth-Rovcům nevyrovná ve slévání oceli a v jejím zpracování. Naše kuše se dočkaly nesmírného pokroku. Matná ocel, vyšlechtěná pouze pro ně, je nepřekonatelná. Pružná a pevná, vypouští šipky s ohromující silou a rychlostí, při troše péče nezrezaví, perfektně drží tvar, daný slitím, takže kuší člověk klidně může nosit půl dne nabitou, aniž by tím trpěla. Matná ocel se navíc neleskne, což je pro nás také výhodou.

Jeth-Rovu jsme se za to odvděčili našimi schopnostmi. Každý z nás se nespokojil s klidným životem. Mnoho nás toužilo po slávě, po dobrodružstvích, o kterých jsme vždy jen slychali. Již v občanské Válce o Jeth-Rov, jak se jí říkalo, se jorinští střelci osvědčili na straně Správce.

Úloha Jorinců se dodnes nezměnila. Není jich dost, aby zaplnili oddíl střelců, který má v otevřených bitvách nějaký pořádný smysl, ale jsou výteční v zabíjení důležitých osob.

Správce tehdy za pomoci Brace Underwortha potlačil zradu šlechty a opět se ujal vlády nad svou zemí. Jeth-Rovci však nebyli jako my. Toužili po větším území, takže jim Jorinci stále přicházeli vhod. Pomohli nám dopilovat naše zabijácké umění k dokonalosti a poté už jen verbovali ty, co nechtěli jen sedět a pást ovce.

Já byl mezi nimi. Už jako malí kluci jsme pobíhali s dřevěnými meči a kušemi po lese a představovali si tu slávu.

Pamatuji se na Neldena i Jackilliona. Už tehdy jsme se učili bojovat naším stylem jako tým. Vždy jsme pozorovali a vyprovázeli naše muže, jdoucí do Jednotící války, vedené Bracem. Vždy jsme si říkali, že jednou budou vyprovázet nás. A později se to stalo.

Mně už táhlo na sedmnáct, Jackillion s Neldenem dovršili šestnácti let a jistý mistr střelec si nás všiml a naverboval nás. Byli jsme hrdí, že jsme mohli jít do boje. Davilan nás školil dobře. Stříleli jsme výborně, já uměl střílet hodně přesně, Nelden rychle a Jackillion vynikal v šermu s mečem. Ale hlavně – nikdo z nás mladších se nám nevyrovnal v sebranosti a způsobu boje. Davilan to poznal a rozvíjel to u nás více, než bylo normální. Dokonce prohlásil náš výcvik za ukončený o dva roky dříve. Trval na tom, že vše potřebné nás naučil rychleji, než se to dařilo ostatním mistrům.

Možná si při slově „učení“ představíte něco jiného, než já. Učili nás tak, že nás posílali do terénu na snadnější cíle, později se obtížnost začala stupňovat. Byli jsme v tom opravdu dobří, díky tomu jsem po výcviku již teď – po pouhých šesti letech v armádě.

Bojovali jsme tedy za Jeth-Rov, pod velením generála Brace „Aliho“ Underwortha. Říká se, že přezdívku „Ali“ nedostal od vojáků, jak by se někdo mohl domnívat, ale dal mu ji sám Správce, ještě v době Války o Jeth-Rov.

Tehdy totiž nebyl Brace nic víc, než syn barona. V Jeth-Rově titul barona nikdy neznamenal nic zvláštního. Brace v tu dobu nebyl dědicem Underworthova panství, takže se několik let předtím dal na nebezpečnou dráhu dobrodruha. Jediné, čím mohl Jeth-Rovu a Správci pomoci, byly jeho schopnosti a hrstka vojáků, které dal dohromady.

Sehnal jich pouze čtyřicet. A protože Správce měl zamlada rád pohádky, odvděčil se Bracovi tou přezdívkou, neboť se neustále se svými čtyřiceti muži snažil ovlivnit chod světa. Ale nebylo to vlastně nic potupného. Ali se svými muži byl nenápadný, takže v Bitvě o konec se dostali až k nepřátelskému knížeti, kterému zabili jeho gardu a nakonec dostali i jeho. Dá se říci, že díky tomu vyhrál Jeth-Rov tuhle rozhodující bitvu a tedy i celou válku o nadvládu. Za onu přezdívku se Brace Správci taky pomstil, neboť mu na oplátku vymyslel přívlastek „Kulihrášek“, což vzniklo z původního „Lusk“, protože Správce udílel rozkazy mohutným a výstižným louskáním prstů.

Pak začala Jednotící válka, kdy Ali postavil reformovanou armádu, jejíž nedílnou součástí byli i střelci z Jorinu, a vyrazil dobýt sousední oblasti. Právě v závěru téhle války se octla naše trojice.

V armádě nám nebylo špatně. Dostávali jsme žold, od kterého se díky novému systému odečítala splátka za vybavení. Pokud voják zemřel, byl jeho majetek poslán jeho rodině či příbuzným. Když měl zbroj splacenu, poslali ji také, pokud ne, peníze, které již zaplatil si nechali a výstroj dostal další rekrut. Tak tomu bylo i v případě jorinských střelců. Měli jsme štěstí, že v pouhých dvaadvaceti letech patřila naše drahá výstroj nám a náš výcvik byl o rok později předčasně ukončen.

Vlastně jsem podstatnou část svého života strávil právě v Jeth-Rovské armádě. Když jsme měli čas, posadili jsme se k ohni a poslouchali příběhy, někdy i od samotného generála. Pamatuji si hodně, vím také, že Brace Ali Underworth není jen tak nějaký voják. Patří k takové té božské pakáži, je od Adliiných paladinů. Tím se vysvětlovala ta podpora kouzly, kterou často prováděl. Měli jsme s sebou bohyni snů. Snad měla Aliho ráda, plnila jeho sny o slávě.

I nám se sny plnily. Byli jsme jedni z nejlepších střelců. Pamatuji si, že Jackilliona s Neldenem jsem viděl naposledy před jistou akcí, které jsem se měl zúčastnit pouze já a Davilan. Oni dva byli vysláni jinam, měli zabít jednoho důstojníka.

Pak se ale něco pokazilo. Správce, kterého jsme s mým mistrem měli na starost, byl o něco ostražitější, než jsme očekávali. Zabili jsme ho, ale Davilana dostala jeho stráž. Já se pak ukryl na stromě, odkud jsem mohl pozorovat příchozí. Wizlwon, ten vládce, co jsme ho dneska – nebo snad včera – potkali, a Breledin, náš zvěd.

Doteď nevím, co to mělo znamenat, ale myslím, že zrada to přeci jen nebyla. Víím jen, že Davilan chtěl potrestat jednoho muže a Breledin má na stejném místě svou dívku. Proto jsem směřoval na místo, kam teď jdeme a potkal se cestou s vámi.

Tak tedy víte, proč cestuji. Oba jsou totiž mrtví.

„Ty jdeš řešit problémy svých zesnulých přátel? Ale to je přeci velice šlechetné! Toho se musím účastnit!“ nadchla se Magda a v očích jí tancovala naivní naděje.

„Ano, jistě.“

Regil jí přirozeně neřekl, že jde zabít chlapa, kterého v životě neviděl, tím nejstrašnějším a nejstrastiplnějším uměním z celého Jorinu.

„Regi?“

Aladrian se pojednou zase vložil do řeči. Mluvil pomalu, jakoby slova pečlivě zvažoval. „Co se stalo na těch střechách u náměstí? Vrtá mi to pořád hlavou. Proč jsi zastřelil toho floutka, když nám tu vyprávíš, jak jsi kvůli Wizlwonovi ztratil učitele a přítele? Jeden kvůli němu zradil a druhého zabily jeho strážce. Proč jsi nezabil jeho?“

„Wizlwona?“ opáčil Regil, „Nic proti němu nemám. Může to být dobrý muž a vládce. Davilan zahynul kvůli své chybě, to nemůžu mít za zlé nikomu. A Breledin? Wizlwon ho očividně nikam nenutil. Na Wizlwonově místě, přiznávám, bych udělal přesně totéž. Nemohl bych přeci věřit někomu, kdo podle mých dojmů zradil vlastní lid. Proto jsem zbavil života někoho, kvůli komu byl svět ještě horším místem, místo Wizlwona. Každý Jorinec by to tak udělal.“

„Zvláštní smysl pro čest. Pozoruhodný národ. A přitom – zabili ti je, ale teď jdeš naplnit jejich úmysly, přitom ani nevíš jaké.“ pravil zamyšleně starý válečník.

„A navíc ani nepomyslí na pomstu svých přátel.“ přidala se Magda.

„Pomsta? A k čemu to? Nic tím člověk nezíská, možná nepřátele, nic víc.“ oponoval střelec a už se na toto téma nechtěl dál bavit. Stočil tedy řeč jinam.

„A co ty, Aladriane? Co nám o sobě poví statečný muž?“

Aladrian se s těmi slovy zachmuřil, vypadal trochu smutně. Odpověděl nejistě.

„Co je zvláštního na vojákově životě?“

Každý okolo v tu chvíli věděl, že nejde o nedostatek životního příběhu. On o tom zkrátka nechce mluvit. Všichni si pozvolna uvědomovali, jak málo o něm vlastně ví.

Skrze stromy pronikly první sluneční paprsky. Skoro svítalo, i když do skutečného svítání bylo ještě daleko, kvarteto stále neúnavně pokračovalo ve svém pochodu. Toužili po měkkém polštáři a po vodě, kterou by mohli smýt prach cesty, pach stok a barvu krve.

Původně byl na radě Jen, ale vyčerpaným jsou příběhy spíše na obtíž. Stejně by to raději neměl nikomu říkat. Mohlo by se jim udělat špatně.

Již se došourávali k hostinci v blízkém městečku. Už to není daleko.

Konečně.

Aladrian zaplatil za pokoj a pak už jim stačilo sebou jenom seknout do připravených postelí. Byli skutečně unaveni, zvláště Magda, k jejíž vysílení přispělo kromě běhu a skoků také používání magie. Sotva se stačili odzbrojit a odstrojit. Spali jako nemluvnata během několika chvil.

Později v noci se do jejich pokoje připlížil jistý mladík. Staral se o koně, ale měl hluboko do kapsy.

A postarší muž s objemnými měšci neunikl jeho pozornosti. Nedalo mu moc práce si z něj v noci trochu vzít. Anebo trochu víc, když spí tak tvrdě. Odřezal tedy celý Aladrianův váček s penězi. Jenže přitom se v jeho pozornosti octly také ostatní váčky.

V jednom jsou peníze, v dalších možná budou drahokamy nebo cenné magické pomůcky. Neodolal a rozevřel jeden z těch menších, ale zato velmi pečlivě uzavřených. Jakmile to však udělal, nemohl nadále udržet diskrétní ticho. Rozkýchal se neuvěřitelnou silou.

V pokoji se za okamžik vztyčily tři postavy. Pouze Magda stále spala jako dřevo. Podkoní se lekl, sevřel peníze v dlani a rozběhl se vpřed.

Před ním zela cesta k úniku.

Okno. Ale zradil ho jeho postřeh, když si nechal kopnout do paty od nevelikého chlapce.

Zloděj poté zakopl o svou druhou nohu, takže místo aby oknem proskočil, proletěl jím hlavou napřed. V tu chvíli litoval, že raději neutíkal dveřmi. Zvažoval to, ale rozhodl se

pro okno, protože hostinský má lehký spánek. A také kvůli tomu, že včera přivezli seno přímo pod okno.

Teď se jeho plán narušil. Padat z takové výšky do – byť docela veliké – kupky sena není zrovna příjemný zážitek.

Zvláště, když hostinský seno právě uklidil, jelikož nemohl spát. Často se pyšnil tím, jak rychle to dokáže. To se nyní stalo jeho vychytralému pacholkovi osudným. Hospodský byl už na odchodu, když ho výkřik a tvrdý dopad těla na dlažbu donutil se obrátit. O kus dál bylo ve tmě slyšet rozsypání mincí.

Nastal povyk. Z domů totiž vycházeli obyvatelé s lucernami. Jakmile jejich světlo dopadlo na peníze, rozpoutal se boj.

Co je přeci v noci na zemi, nepatří nikomu. Když přišla stráž, z Aladrianova žoldu zbyl jen prázdný měšec.

Celá čtveřice však byla stále příliš unavená na nějaké dohadování se se strážným. Tomu stačil rozsypaný měšec jako důkaz, hostinský souhlasil, zvláště když v podkoního kutlochu našel některé ze svých výstavních kusů nádobí. Dokonce nabídl, že čtveřice dostane pohoštění zdarma jako odškodné.

Nebyli proti, zvláště potom, co si uvědomili svou ztrátu. Jen Vocas mnoho peněz neměl, Reg přispěl pouze několika zlaťáky a Magdiny finance také nebyly zrovna ohromné. O tom ale přemýšlel každý z nich sám v posteli. Znovu usnuli jako když je praští.

Skrze mraky se tou dobou zvolna prodíralo ráno.

Večer vstali, plni síly. Sešli dolů na večeri, kde se rozpomněli na ztracené peníze a slib hostinského. Sedli si ke stolu v rohu, hostinský si jich všiml. Nenechali nic náhodě. Aladrian předstíral, že jeho kopí je vlastně nutné, neboť se o něj musí opírat, Reg schoval kuši a meč pod plášť.

A Jen neudělal nic, co by neprováděl obvykle. On skrýval zbraně pořád.

Sotva usedli, promluvil k nim hospodský.

„Dobře, že jste toho pacholka dostali. Měl u sebe mnoho věcí, to byste koukali, hodně toho ale stačil rozprodat. No, ale mně se tím vrátily cenné předměty. Takže, vaše dnešní večere je na hospodu. A nešetřete se, s radostí vám donesu vše, co bude možné.“

„Milej chlapík.“ konstatoval Aladrian, když hostinský odešel s přívětivým úsměvem.

„Aj, ale to moc nemění na tom, že jsme napráskaný a nemáme ani floka. Po tom průseru po nás určitě pár nařachanců bude. Už vidim ty zástupy dobrodrouhů, jak se na nás vrhají, aby si uhryzli kousek Wizlwonova chlebíku.“

Magda se přidala: „Nuže, myslím, Aladriane, že nyní budeš ty naším hostem, jako jsme doposud byli tvým hostem my.“

V hostinci se již rozmáhala večerní nálada. Skutečně prospali celý den. Parta mladíků se bujaře bavila. Bodali nožem mezi své prsty, hlučně se smáli nesmyslným vtipům a hojně tu náladu zapíjeli.

Ke čtveřici již přišla okouzlující servírka.

„Tak co si dáte? Mám vás prý pobídnout, abyste si pochutnali. Co bude k pití?“

„Máte leridské pivo?“ zeptal se okamžitě Reg s vážným výrazem ve tváři. Leridské pivo bylo vařené s tajnou směsí bylin. Joinci ho měli v oblibě i přes jeho vyšší cenu, neboť při rozumné míře konzumentovi poskytl zvláštní klid. Zbavilo ho třasu v rukou a zpomalilo jeho dech. Po vyprchání účinků byl člověk dost malátný, ale to často nastávalo až za několik hodin, při vyšším množství dokonce ještě později. Perfektní do bojové akce.

Servírka se zasmála: „Vy tedy víte, jak využít příležitost. Ano, myslím, že ve sklepe ještě trochu je.“

„A ještě něco, mohla byste říct těm pacholkům, aby se trochu ztišili?“

„Bohužel, ten co je vede je synem místního starosty, strašný hrubián. Takže nemohu, stejně by to nemělo smysl. No, a co si dá tady mladší syn?“ otázala se a obrátila svou pozornost na Jena.

Družina se pousmála. Magdě i Aladrianovi to pouze připadalo komické, ale Rege s Jenem místo toho napadlo, že převlek za kočovnou rodinu by nebyl špatný nápad.

„Dámo, přífař mi nějaký pití, na který se nezapomíná. Co taghle Dračí zhoubu?“

Servírka polkla.

Zatřásla se a podívala se dál.

„Dobrá. A vy?“

Aladrian si řekl o Matren, pálenku z máty, medu a bylin.

Servírka se poté zeptala poslední členky.

„Mnooo, dejte mi dobré víno, myslím...“

Byla trochu v rozpacích, v hospodách často nebyla. Jen se pousmál a začal Magdu lehce popichovat.

„Hé, noj, to aby ti po tej sklínce nebylo blbě, víš vůbec, co vínko obnoší?“

Regil se přidal: „To jo, nechceš ho zředit?“

Magda se však nedala a upřesnila servírce svou objednávku.

„Dobrá, možná by bylo dobré Dolerské Třísetné, ale to tu teď asi nebude, tak mi popřípadě doneste sklenici předloňského Pobřežního nebo Výliskového, ale jen pokud není z doby před pěti lety, ta nejsou dobrá.“

Děvečka vykouzila na své tváři uznalý a pobavený úsměv, načež odkráčela. Jen hleděl na Magdu s otevřenou pusou, zatímco Reg seděl jak zařezaný a litoval, že raději nebyl zticha.

Aladrian se stařecky pochechtával.

„Mhual-Deb si na vínu zakládal. Tvrdil, že je to lék a učil mě o něm, neboť jest to přeci nápoj vládců, obchodníků i poddaných. Dovedl ocenit dobré víno.“ sdělila Magda celému stolu mírně jedovatým tónem. Ale spíš to byla ironie a zdravý smích, co zachvátily její mysl.

Stalo se však něco neočekávaného. Něco, co zhatilo jejich představu o dobrém večeru. Starostův syn náhle obtočil svou ruku okolo obsluhující dívky, druhou si pak přitáhl další kolemjdoucí děvče. Opilecky slintal a navrhoval jim věci, se kterými rozhodně nechtěly mít nic společného.

Servírka se mu nakonec vytrhla, ale mladé děvče stále pevně udržoval na svém klíně. Jeho kumpáni se chechtali, zatímco její tvář se křivila zhnusením. Pokoušel se jí políbit, jenže ona se nedala a vystříhla mu pěknou facku. Kumpáni zmlkli a pozorovali, co bude dál.

On ji však stále nehodlal pustit. Akorát se naštvál. Oplatil jí to pořádnou ranou do hlavy.

A v tu chvíli vrzla židle opodál.

Muži, jenž vstal, vířil v očích oheň cti a zuřivosti.

„Tohle nedělej!“ vzkřikl směrem k starostově synovi.

Ten hrubě shodil dívku ze svého klína na zem a zle se podíval na povstalce.

„Já si budu dělat, co se mi zlíbí. Zkus mi v tom zabránit staříku.“

Poslední kapka.

Výzva, co měla být splněna.

Drobný zvuk roztřeseného dechu dívky, ležící na podlaze z udusané hlíny.

Opilost, nenávist a zlost.

Sobectví.

A trest.

Aladrian bleskově popadl své kopí a namířil jím na mladíka. Ten s opileckým smíchem vytasil dýku a chystal se k výpadu.

To není ani nepřítel.

Stačilo ho jen klepnout násadou kopí do ruky, aby pustil svou zbraň.

Kopanec do břicha byl navíc.

Mladík začal ustupovat, až se zarazil o zeď. Válečnickovo kopí se mu blížilo k obličejí.

Opilec zbledl jako stěna, když spatřil zaschlou krev na jeho hrotu. Kolena se mu rozklepala.

„Urazil jsi mladé děvče. Víš, co to s ní může udělat? Takhle nebude stát o žádného kluka, co po ní touží, protože si vzpomene na chování jednoho z nich. A řekne si, že jsou stejní.“ pronesl válečník chladně.

„Jsem syn starosty!“ zvolal a napřímil se.

„Teší mě,“ pokračoval Aladrian, „Rozhodně se ti nebude líbit, co s tebou udělám.“

„Pomoc.“ šeptl nedávný hrdina.

Jeho kumpáni se konečně po dlouhé době probrali z opojení a chtěli využít toho, že je k nim starý muž otočen zády.

Ovšem nečekali, že existují lidé, kteří ctí sehranost a důvěru.

Aladrianova záda spolehlivě kryl Jorinec jménem Regil. Meč v jeho ruce vypovídal, že je připraven bojovat – ne! – zabít. Ovšem, je tu přece s ním, je jeho společníkem.

Takto setrvali několik dlouhých vteřin. Reg lehce bodl špičkou meče do jednoho, který zkoušel jeho nervy. Aladrian duševně týral synka, který se mezitím pomalu hroutil k zemi.

A pak se ozvaly dveře. Někdo musel upozornit stráž.

Dveře se rozrazily a dovnitř vešel urostlý velitel hlídky. Původně měl v úmyslu osazenstvo hostince okřiknout, ale pak viděl, jak nerozhodná situace nastala. Rozhlédl se svými malými očima po místnosti a konečně vešel, za ním pět strážců s halapartnami. Byl klidný.

Rutina, rozehnat šarvátky. Pak si ale všiml něčeho neobvyklého.

Nebyl to syn starosty, ten bitky vyhledával.

Nebyl to plášť ani meč Jorincův, či kopí starého válečníka.

Byl to uhybavý pohled malého kluka. Pak oděv čarodějky. Neměl paměť na slova, kterými ho zasypával posel z Obořivce, ale zpráva o hledání prosté dívky v modrém a malého zloděje mu utkvěla v hlavě. Ostatně, jejich popis má nyní v kapse.

No, proč je zbytečně plašit.

Není včerejší. Stačí okřiknutí a rychlý posel zpět. A ještě několik nenápadných hlídačů.

Nic víc, nic míň, pomyslel si.

„Klid bude!“ zařval na hospodu a ukázal na starostova potomka.

„Odvedeme ho domů, už toho má v sobě moc.“

Aladrian stáhl kopí a děkovně se vojákově poklonil. Reg schoval meč tak rychle, že se ho přítomní brzy nemohli dopátrat ve své paměti.

Strážní pobrali podroušeného mladíka a jeho kumpáni je beze slova následovali ven. Velitel šel poslední, majestátně se ještě jednou podíval na všechny přítomné a chytil kliku, aby zavřel. Nato se poněkud lekl, neboť u něj klečel jistý chlapec.

„Děkuji vám, pane náčelník, já fakt měl z těch lumpů nahnáno, moc jste mi ulehčil, no to nevíte, jakej já měl strach, vážně, jste mistr svého řemesla a chloubá strážnice. Děkuju, děkuju.“

Nikdo tak úplně nechápal, co to Jen dělá, dokonce mluvil i trochu spisovněji. Téměř líbal strážnému ruce, objímal ho, třásl s ním a klepal ho po rameni a přitom měl stále nasazenou masku malého kluka, který se touží stát strážným.

Velitel pak se slovy, že nemá za co děkovat, rozpačitě odešel. Pak se vše navrátilo k normálu, až na to, že zbytek skupiny stále nechápal jeho chování.

To se ale brzy změnilo.

Jejich malý společník totiž rozevřel pod stolem dlaň.

„Náhradní knoflík, zapomenutá stará mince, složené papír a píšťalka. No to mě vohod.“ zašeptal otráveně.

Ledabylo rozbil papír a prohlížel si ho. Nato ho beze slova podal Magdě. Ta po chvíli čtení vyvalila oči a tlumeně vykřikla.

„Jak můžeš být tak klidný?!“

Klid na chlapcově tváři byl přímo ironický.

„Ejhle, neumím číst, tak co je na tom vejlišku?“

„Stojí tu, že jsi velmi nebezpečný a u tvého jména je vypsána odměna na pětatřicet zlatých.“

Reg i Aladrian jí zneklidněně nahlíželi přes rameno.

„Enom petatří? To jsem dobře utajenej, ti trolové nevěděj o mý minulosti.“

„Musíme pryč. Okamžitě.“ sykl Reg, když se dověděl, že na něj je odměna dokonce sto zlatých mincí. Opravdu slušná kopíčka peněz.

Servírka přinesla objednané pití. Aladrian poděkoval a ihned ho do sebe kopl.

Jen Vocas, mladý zloděj, se usmál pod vousy, ačkoli žádné neměl.

„Cho, jasně, pracuju na nenápadným zmizení.“

Rozhlédl se a viděl kluka téměř jeho věku.

Svitlo mu.

„Hej, mladej! Pocem!“

Zavolal tak, aby ho slyšel jenom on. Chlapec přišel až k Jenovi. Ten mu podal ruku a vtiskl mu do dlaně ukradenou minci.

„Hele, seš můj informátor, jasný?“

Mladíče se podíval na minci a přikývl.

„Bájo, takže, teď mi pověz, jaký je venku počasí. Ale pořádně to pokecni. Mluv potichu, za svý prachy to chci slyšnout jen já a moji kámoši.“

Kluk vypadal udiveně, ale přesto se rozvyprávěl o tom, jaký je krásný večer. V několika lidech, co je pozorovali, to vzbudilo dojem důležité zprávy. Když to Jenovi stačilo, zatlačil chlapci do ruky minci i knoflík s píšťalkou.

„Dík mladej. A teď kušuj.“

Sotva chlapec zmizel z doslechu, Jen spustil svůj plán. Dal si záležet, aby ho návštěvníci slyšeli. Nasadil masku ustrašeného hochá.

„Ale my v tom tetu přece nenecháme, že ne tati? Ti jim nameleš, ségra si je podá svým fištrónem a já s bráchou jim připravíme polízanici, no ne?“

Nemusel svůj plán vysvětlovat nikomu z čtveřice.

Aladrian je nyní jeho otec, Magda a Regil sourozenci.

Al se chopil své role.

„Jistěže ne! Vyrazíme ihned!“

Vyrazil k hostinskému, poděkoval mu za pohostinnost a poté se všichni odebrali pro zbytek svých věcí.

Z hostince zmizeli právě včas. Sotva je tma skryla, dopadl i na to nejposlednější okno hospody bedlivý pohled strážných.

To už se ale čtyři siluety vnořily do lesa.

„Tedle les znám,“ oznámil Jen svým druhům, „Něni už toliko nebezpečnej, divoký zvěřata tu vymlátí a navíc je to tu samej velkej šutr.“

Měl pravdu.

Světlo měsíce tu dopadalo na mech skrze listí i jehličí. Velké kulaté balvany pouze dokreslovaly atmosféru nevelikého lesa, kde se hodlali ukrýt. Po jejich levici se nacházel prudký sráz, pokrytý pouze malými smrčky.

Byla skutečně teplá noc. Uložili se na mýtinu prorostlou mechem a lesní travou, ale spát se jim pochopitelně nechtělo.

A čím zaplnit čas? No přeci příběhem nečekaně vyspělého a prohnaného chlapce.

Nenechal se dlouho pobízet.

Jen o podsvětí

vyprávění nedorostlého zloděje

Ej, no co bych vám teda vo sobě řek? No, ni moca. Narodil sem se ňáký čuže, pohodila mě na ulici. Věřujte nebo ne, domlezáci se mě ujžmuli, dokavaď mi nebylo, no, asi tak šest, sedm, možná pět. Pakjo sem se vo sebe musel majzlovat sám, páč všici pochcipali na cheromu, to je nemoc, co leze jen na starší sedumnácti, když jsou věčno záračaný. Tak sem si musel pučovat od lidí, hlavně nenápadně. To mi zvostalo dodnešníha, jak jste si mohli počumnout.

A mimoběhem, jak jsem tady mistru střílejícímu povídal, že krađu jen boháčům, vojákům a zlodějům, je to vlastně pravda, páč ti jediný maj něco, co má smysl lohat.

No, a jak sem krad odmala na ulici, asi za rok si mě všim Rignothar, náčelník tehdá ještě jediný gildy v Obořivci. Von se mě ujal, tušákoval, že mám talenta, takže mňa měl vlastně za synka, když se mu ten jeho vlastní píchnul o halapartnu*. Naučil mě spoustě užitečnejm věcem, nechtějte vědět jakejm, nepovim. Dával na mě fakt bacha, já se tenkrát ještě bál, tak sem se ho držel. Tákže, v tu dobu jsem dostal svý první a poslední jméno. Rignothar mě názval mladej, ale i jiný zloději si o mně povdali.

Jeden povdá: „Kdo to je?“

A druhej na to: „To je *jen vocas* starýho Rignothara.

Bájo.

A tak mi přišli mý jméno.

Jednoho dne, tak dva roky to budou, se to v tý naší gildě začlo kejkat. Nejdřív začli Rignothara potajmu zpochybňovat, dělali si z něj šoufky a nasírali se na něj čím dál víc. Jeden mladej, Gillovirot se menoval, vodved ty vzbuřený a nadělal si z nich svoji gildu. Dlouho to ni neznamenalo, až když jsme se do sebe zapletli a skončilo to bitkou gild. Ale u nás bylo ještě pár tajnejch prohnalců, co se hlásili k Gillovi. Tak to nakonec spadlo, Rignothara a pár důležitějch vodkrouhli a členi naší gildy se rozprchli jak bublinky z gejíru. A jedna taková bublinka sem já. Každěj v obořivci ví, že Gill bublinky nerad. Tak ted' zdrhám s váma.

Můj vejprav holt něni moc rozkvětnatej.

* píchnul se o halapartnu = byl zabit strážemi (zlodějská fráze)

Doposlechla jsem si Jenův příběh. Trochu mě zaujalo, že on sám vlastně ani neví, jestli je mu čtrnáct, patnáct nebo šestnáct. Už zas doléhala tma. Spali jsme skutečně dlouho.

Byla jsem ráda, magie je náročná a odpočinek mi prospěl. Teď jsem ale nebyla unavená. Zнала jsem další příběh člověka z naší skupinky.

Poznala jsem již tři, včetně sebe. Zvláštní, i můj vlastní příběh mi prozradil něco nového.

Tři, to jsou téměř všichni.

Avšak Aladrian mezi námi najednou neseděl. Ztratil se těsně před koncem vyprávění.

Reg s Jenem se uvolnili a začali žertovat o všem možném.

Já se však zvedla a šla hledat onoho podivného starého muže.

Má intuice mě neomylně vedla ke kraji lesa – ke srázu. Skutečně, na vzdálenost několika kroků jsem tam jasně viděla jeho siluetu.

Seděl na balvanu a díval se na nebe.

Po levici štít, opřený o kámen, po pravici kopí, ale rukama se opíral o drn a hleděl vzhůru na oblohu plnou hvězd.

Jen světlo měsíce ho ozařovalo. Jeho delší vlasy se mírumilovně pohybovaly v lehkém vánku. On sám se ani nepohnul, pozoroval.

Byl zády ke mně. Nechtěla jsem ho vyrušit nebo dokonce vyplašit.

Zůstával tak podivně tichý. Přitahovalo mě to, tak jsem se tichounce šourala směrem k němu. Po chvílince jsem se posadila na ten velký balvan rovnou vedle něj.

Stále se ani nepohnul, akorát jeho řasy se lehce pohybovaly, jak koukal na každou hvězdu zvlášť.

Tak jsem ho napodobila a dívala se také.

Mhual-Deb mi o hvězdách příliš nepovídal. Většinou mluvil o světě. Nyní jsem však pozorovala, jak na nebi stále nacházím další a další hvězdy, které jsem předtím neviděla.

Můj melancholický společník neustále zíral nahoru, ale jeho hlas zněl nachlup stejně jako jeho chování.

„Jsou nádherné že?“

„To ano.“

Odmlčela jsem se, jen abych nabrala odvalu se ho zeptat na něco důležitého, něco, co mě zajímalo od chvíle, kdy mě zachránil.

„Aladriane, co tam vidíš? Co vidíš ve hvězdách?“

Vydechl a tiše polkl.

„Osud. Osud – a minulost.“

„Pověz mi, proč jsi takový? Proč se chováš jinak než ostatní muži? Už několikrát jsem se přesvědčila, jsem si jistá, že bys raději za kteroukoli ženu položil život, než aby se jí cokoli stalo.“

Znovu přemýšlel. Pak jsem ho mohla opět vyslechnout. Mluvil pomalu a potichu, jako kdyby jeho hlas vycházel z nitra a nikoliv z hlasivek.

„Kteroukoli? Ne, to ne. Snad jen takovou, co si to zaslouží. Jenom dělám to, k čemu jsem kdysi nedostal příležitost. Jsi bystrá, stejně jako milá. Krásná a plná naděje. I já takový byl, má naděje a touha se dokonce naplnila. A ty jistě chceš vědět, kdo jsem. Chceš znát můj příběh. Možná jsem zestárl, ale má duše je stejná jako kdysi. I když je nyní můj život o něco světlejší než předtím. Možná se to nezdá, ale myslím, že jsem mezi správnými lidmi. Tam, kde mám být. My čtyři jsme zavrženci společnosti, vyhnanci ze světa. Mladá, chytrá a – promiň – skutečně naivní kouzelnice, avšak plná síly. Čestný mladý muž, ač zabiják, pevně věřící ve své zásady. Dokonce i Jen se mi jeví jako obyčejný

chlapec, hledající zázemí, svou rodinu. A pak jsem tu já, starý vysloužilce, který všechno tohle již dávno ztratil.“

Odmlčel se. Já jsem si uvědomila, jak čistou pravdu má. Že se nemýlí. Avšak nyní byl pro mne ještě záhadnější než předtím.

A já byla zvědavá.

„Aladriane, jsem s tebou. Ne, *my* jsme s tebou. Nemusíš před námi mít tajemství. Naopak, my ti ho pomůžeme nést, když se s námi podělíš. Tedy, já určitě.“

Řeč jsem měla pevnou jako nikdy. Aladrian totiž nezmínil, jak jsem stydlivá. Teď jsem se však vyjadřovala bez zábran. V tu chvíli jsem ještě nevěděla, jakou jsem měla úžasnou pravdu ohledně toho, že jsme s ním. Reg a Jen totiž leželi na břiše o kus dál v trávě a naslouchali.

Věděla jsem, co po něm nyní chci. A s nezkrtným duchem jsem mu to pověděla.

„Dobrá, hvězdy už mě znají. Nyní je řada na vás. Tedy, na tobě.“

On se jen pousmál, znovu se zadíval na hvězdy nad svou hlavou a pomalu se dal do vyprávění.

Krutá cesta osudu

vyprávění starého válečníka

Narodil jsem se jako první syn statkáře. Měl jsem velmi spokojené dětství. Hrával jsem si s kamarády na babu, pozoroval psy, jak se prohánějí na sluncem zalité louce, tajně jsem nosil chudším chlapcům zbytky od oběda. Dokonce i na práci jsme měli čeled' a otec mě učil, jak tomu všemu velet. Já, já na to nebyl, nebavilo mě to. Raději jsem obstarával svůj malý přístřešek a záhon v rohu zahrady. Měl jsem obrovskou radost z každé malé mrkve. Postupem času jsem se naučil i lovit drobnou zvěř a tou dobou jsem pochopil, že na otcově práci neshledávám nic zábavného. Naše neshody se prohlubovaly a pokračovaly, až jsme se jednoho dne dost ostře pohádali. Zrovna jsem měl osmnáctiny. Ten den mě otec vydědil. Nevadilo mi to, nestál jsem o jeho krušný život. Tehdy jsem pobral peníze, co byly mým tajným výdělkem a odešel popřemýšlet pod jistý strom. Stál osamělý uprostřed ohromné louky. Majestátně se tyčil vzhůru k obloze.

A tam jsem ji poprvé uviděl. Nebudu vám popisovat, jak jí to slušelo, jak vyhlížela, jak mě to neskutečně vzalo. Povídali jsme si dlouho do noci. Pod tím stromem byla z podobného důvodu jako já.

Hádala se s otcem, nepřipustila, že by byla jeho majetkem. Pochopitelně jsem jí rozuměl. Cokoli mne napadlo, vzápětí řekla či vykonala, já též. Naprosto stejné duše.

S tou dívkou jménem Selavíra jsem později utekl pryč, daleko od světa. Vzali jsme se a spokojeně žili v jedné malé vesnici.

Bylo tam nádherně, jako v ráji. Měli jsme spolu dvě děti. Starší, má dcera, byla chytrá a okouzující krasavice. Měla naději. Syn vynikal ve všem ušlechtilém, co se mu připletlo do jeho krátkého života. Nikdy na to nezapomenu, pořád opakoval, že jednou bude paladinem. Jednoho dne totiž paladina potkal a ten si ho velice oblíbil pro jeho čestnost. Slíbil malému výcvik, dokonce od něj dostal meč s jeho znakem, ať ho prý později vyhledá, až ten meč unese. Dceři táhlo na čtrnáct, syn završil osmý rok, my byli rodina. Příkoří a války okolního světa se nás netýkaly.

Až do jednoho dne. Baron toho kraje – a náš baron je rozhodně větší hodnost než v Jeth-Rově – potřeboval peníze na válku s Kočovníky. Vyhlásil další daně. My se to však nedověděli. Posla s truhličkou podle všeho zabilo na cestách nějaké zvíře, nebo snad

člověk. Baron ve své zpupnosti nečekal, až se ten člověk vrátí. Domýšlel se. Asi jsme ho zabili, to přeci nebude trpět.

Prohlásil nás za zrádce a bezbrannou vesnici vzal útokem. Jeho vojáci vraždili, znásilňovali a loupili.

„Naši“ vojáci. Já...

Já to viděl, spatřil jsem to násilí.

Byl jsem v tu chvíli zrovna pro dříví, právě jsem se vracel s trochou suchého jako obvykle, i když jsem prožil nešťastný úraz v podobě pochroumané nohy. Sotva jsem chodil, ale věděl jsem, co dokáže hojivý obklad od mé pečlivé Selavíry. Říkal jsem si, že se mohou stát horší věci. Vzhlédl jsem.

A náš dům hořel. Viděl jsem, jak vojáci dorážejí na mou milovanou ženu a dceru. Musel jsem spatřit, že je obě dovlekli do stodoly se senem, která ještě stála v každodenním pořádku. Syna jsem svým vystrašeným zrakem nemohl najít, až do doby, kdy už obě světla mého života vláčeli vchodem.

Můj syn, ač malý, znenadání vyběhl s pokřikem v ústech a s mečem v obou rukou. Onen paladin by jistě měl radost, že ho již unese, přestože jen s obtížemi a obouručně. Velitel těch „našich ochránců“ něco takového skutečně nečekal, zvláště když mu meč sklouzl po ramenním plátu a udělal mu pořádnou jizvu na tváři.

Jenomže malý kluk pro něj nebyl nepřítelem, jedna rána mu stačila k brutálnímu ukončení života mého syna. Zlostí jsem vyplnil své srdce, avšak mé nohy mě nedokázaly kvůli zranění nést dost rychle.

Křičel jsem na vojáky, ale neslyšeli mě. Měli dost práce s mou ženou a dcerou, aby je obě připravili o počestnost a pak zbavili života. Nedokázal jsem ničemu z toho všeho zabránit. Když jsem se doplahočil ke stodole, byli již na odchodu, s krví na oděvech.

Jejich rozjívené obličejy jsou tím, co se mi nikdy nevymaže z paměti. Zakrvácenou tvář jejich velitele nezapomenu. Byl to on, kdo rozhodl o mém ušetření.

Ať mám co na práci, ať po nich má kdo uklidit, smáli se. Bavili se pohledem na zoufalého muže ve středních letech, líbilo se jim, že jejich vůdce vzal probodnutou mrtvolu jeho syna a hodil ji po něm a on jim v tom nedokázal zabránit kvůli své zraněné noze.

Tehdy jsem poprvé a jednou pro vždy zapomněl, k čemu je život.

Dal jsem se pak ke královské armádě, chtěl jsem jen umřít.

Bylo pro mne dalším hrozným zážitkem vidět umírat mladíky, co se mají kam vrátit, zatímco mně se osvobození nedostávalo. Stal jsem se ve svém smutku dobrým bojovníkem. Později jsem začal využívat i svou znalost bylinkářství, i když mi to neustále připomínalo Selavíru, která mě to naučila.

Pokud tě zajímají ty zářezy na mém kopí a štítu, tak to jsou lidé, které jsem tím kopím zabil, a lidé, jimž jsem na tom štítu zachránil svým uměním život. V těch zářezech je celý můj život od onoho osudného dne.

Dlouhých dvacet let.

Začal jsem chodit po světě a nikde jsem nenašel nic, pro co bych mohl žít. Až dosud. To je můj příběh, má minulost, časy, kdy jsem žil a kdy už ne.

Mlčela jsem.

Velmi na mě zapůsobil. Vždyť je to zapsáno v jeho starých očích.

Je to muž, zrazený životem, někdo, kdo jenom čeká na smrt. Někdo, kdo se netěší, někdo, kdo nedokáže ani smutnit.

Nikoho takového jsem nikdy neviděla.

Ztrápený, odevzdaný, z duše zničený.

A silný.

Vyděděnec, nabroušený životem, bojovník, jaký se nevidí.

Síla dlí v každém z nás, jen se projevuje více či méně.

Musím ji z něj dostat. Byla jsem si tím jistá. On přece není typ, co zaleze do kouta a rozvzlyká se.

„Aladriane,“ začala jsem zvolna, „každá žena touží po nehynoucí lásce. Jenom muži okolo, jako třeba Regil si o tomhle nedělají iluze. Já a ty však dokážeme snít. Stala se obrovská křivda, která dolehla především na tebe. Připravili tě o rodinu, o tvůj krásný život. Možná jsi tenkrát neměl dost sil, snad to byl zásah osudu, jak pravíš, ale nyní nastala jiná doba. Přežil jsi dvacet let bojů. Dokážeš zabít několik mužů za pár okamžiků, jenom abys hájil své přesvědčení. Tady má místo jen pomsta.“

Vytrhl svůj zařezaný zrak a vzhlédl.

„Ne. Co z toho budu mít? Možná dokážu pobít všechny, kteří s tím měli něco společného, ale proč? Nikomu to život nevrátí.“ odpověděl tichým, rozechvělým hlasem.

To mě naštvalo. Lhostejnost jsem od něj nečekala. Skoro jsem se na něj rozkřikla.

„Aladriane! Nikomu to život nevrátí, ale snad ho můžeš jiným prodloužit?! Tam venku jsou lidé, muži, jejich krásné ženy a nadějně dcery, čestní synové! Pomysli na ty všechny. A vedle nich jsou stejní lidé, jak se navenek zdá. Jenže těm je všechno štěstí jiných ukradené! Ti vojáci, co se nestyděli vztáhnout ruku na tvou rodinu, tam někde pobíhají a jejich chování se nemění! Zabíjejí, znásilňují, loupí a pálí. A ty tu skládáš hlavu do klína, ty, kdož máš dost moci v pažích, abys se jim postavil?!“

Mluvila jsem jako kniha plná ideálů.

Aladrianovy rysy na okamžik ztvrdly.

„Mám jen dvě ruce. Máš možná pravdu, ale já jsem sám. Copak mi pomůžou kouzla sotva vylíhlé učednice?“

Měla jsem ho za někoho jiného. Spletla jsem se. Snad to dělaly ty hvězdy, ale neočekávala jsem pocit bezmoci.

Není takový. Ani já nejsem jenom naivka. Dokonce jsem se cítila uražená.

„Vylíhlé učednice samotného Mhual-Deba Hromového, čaroděje známého na celé polovině Světa!“

Mezitím si Regil s Jenem v trávě opodál mohli pouze šeptat. Jejich názory na věc byly obdobné.

„Pánejo, ten šéf je ale machr! I když je teď fakt drobek naměkčo.“

„Ten stařík toho hodně prožil. Takoví jsou nejlepší. Zkušení, nepoddajní a věrní. On sám se necítí na svůj problém, přitom jde se mnou na nebezpečnou půdu. Jde mi pomoci jako pravý Jorinec.“

„Jasně, ta bych to taky vyšplech. Ten jeho synáček by byl smradlavej čestasláva, ale tedle chlápek je třída. A jestli nejseš úplně blbej, tak námozkuješ, že ho Magda vyhecuje. Eště by ho tam zabili a měli z něj prdel. A co když píchne tobě a pak my jemu? Estli ho rozsekaj, tak chci bejt u toho, abych toho grázlovského vykucha zapích.“

Magdin hlas se opět ozval: „Nejsi sám! Nejsi tu jen tak, máš tu nás!“

„Nás. Jako Jorinci. Nikdy nikoho nenechat ve štychu. Nikdy.“

Reg vstal, za ním rovněž Jen.

„Vylíhlá učednice a vylíhlý zabiják. Regil z Kloninu, oko za oko.“

„Vypučelá čarofuka, napučelej vystřelvok. A eště já, vyfukovač malejch koženejch slziček plnejch zlata.“

Aladrian jezdil očima po všech třech, co mu tak náhle nabídli pomoc. Těkal na jednoho, druhého, zpět a vpřed. Jeho pohled nakonec ustrnul na neutrálním místě – na zemi. A zase ho to přepadlo.

Svezl se na kolena.

„Už jsem zabil dost lidí. Stačí se podívat na mé kopí.“

Magda chtěla něco říct, ale Regil byl rychlejší. Docela ji překvapilo, že jí vlastně četl myšlenky.

„Můžeme se taky podívat na tvůj štít, Aladriane.“ ušklebil se ironicky.

Magda se přidala: „Má pravdu. Zářezů na štítu je mnohem víc. Ty si tu neklekneš a neumřeš. Ještě ne.“

„Se ví. Pudem a šprochnem všem, co si vydědenci myslí o Světě.“

Aladrian se ještě jednou na všechny podíval.

Zoufale tápal očima.

Pak se usmál.

„Snad jsem na to trochu starý. Budiž, naděje do žil, budeme ji potřebovat. Prý vydědenci. Přesvědčila mě tři individua. Jeden malý a mazaný, jedna velkodušná a naivní, jeden zachmuřený zabiják. Na stará kolena trocha dobrodružství. Každý za svým cílem.“

Zamyslel se a dodal: „Přátelé?“

„Přátelé.“ přikývla Magda.

„Soukmenovci.“ pravil Regil.

„Spřáženíci,“ zvolal Jen nakonec, „jo, a pytluju tu nákej čorknutej chlast. Zaklopíme to, ne?“

Konec třetí části.

Tato kniha je distribuována zcela zdarma, přestože její vytvoření představuje desítky a stovky hodin práce. Dělán to ale s radostí a pro své čtenáře, ne pro peníze.

Pokud se vám tento koncept líbí, můžete jej podpořit povzbuzením autora nebo šířením knihy. Prosím používejte k tomu originální odkaz, aby byla možná dodatečná korekce chyb.

Copyright Jan Kotalík 2017